

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

ČASOGRAM

FRAGMENT

Časodejovia 5 – Časogram

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 5 – Časogram – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

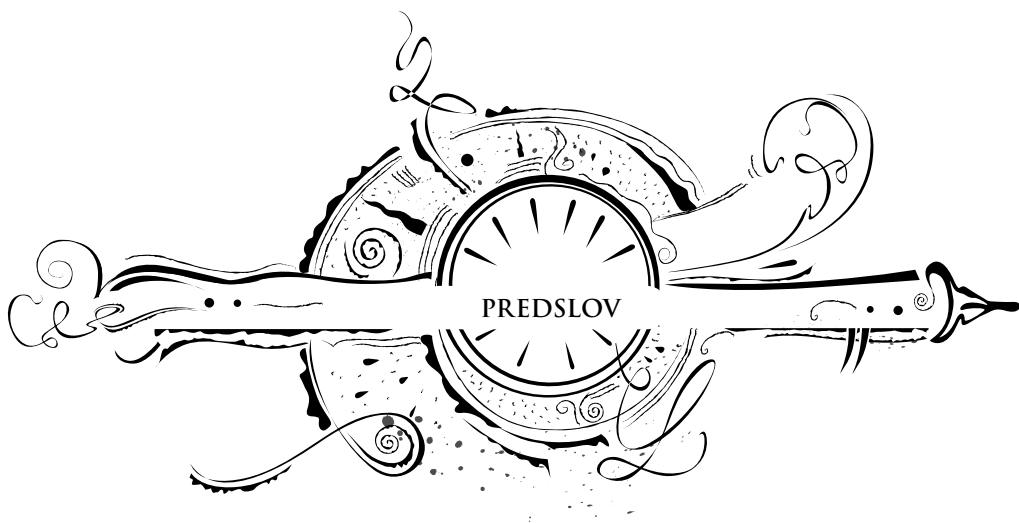
ČAS ODEJ O V I A

ČASOGRAM

NATALJA ŠČERBA

F R A G M E N T

Zámok spal. Svetlá v oknách dávno pohasli, zmizli aj pásy ich jasnožltých odleskov na dláždenom nádvorí. Do Zelenej izby pofukoval teplý južný vetrík a spolu s ním cez otvorené okno prichádzal aj závan príjemnej, sviežej kvetinovej vône. Vasilisa sa uvelebila na okennom parapete a pozorovala, ako sa na oblohe v mihotavých zábleskoch rozsvetujú jagavé hviezdy.

V obrovskej záhrade Čierneho zámku, hýriacej mladou júnovou zeleňou, neúnavne cvrlikali svrčky. Zo zámockých fontán a jazierok sa ozývalo lenivé kvákanie žiab, kdesi v diaľke z času na čas zaškriekal vták. Noc sa naplňala zvyčajnou nepravidelnou polyfóniou zvukov.

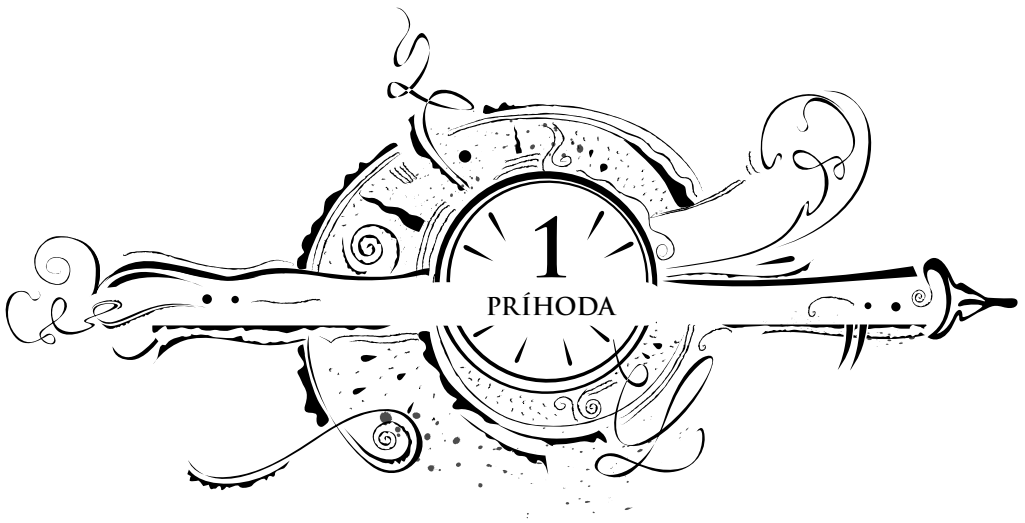
Vasilise sa nechcelo spať, hoci posteľ mala už dávno – aspoň formálne – rozostlanú. Pani Fiala síce zostala v Černovode, ale na dodržiavanie denného poriadku aj tak dohliadali klokeri. Keby v jej izbe horela po polnoci čo i len jediná svieca, niektorý sluha by ju určite prišiel bez okolkov zhasiť.

Vasilisa mala vo zvyku každý večer pred spaním premýšľať o tom najdôležitejšom, čo sa v zámku čiernej kráľovnej cez deň udialo. O zaujímavých hodinách s Mirakulom alebo Mendejrou, o veselých a trochu nebezpečných výčinoch s Búrkou alebo

o pútavých lekciách s Maarom a jeho dedkom v hodinárskej dielni. Ale najčastejšie sa jej myšlienky – doslova ako farebné číslice časového fléru – vracali k poslednému večeru strávenému s priateľmi v Černovode.

Priatelia využili chvíľku voľna pred blížiacou sa rozlúčkou a všetci sa stretli v Zelenej izbe. Vasilisa, Feš aj Zachara sa uvelebili na koberci pred horiacim kozubom, Diana s Nikom sa vyšplhali na okenný parapet a Maar si s rukami prekříženými cez prsia sadol na stoličku stojacu trochu bokom.

Už celú večnosť špekulovali nad tým, ako by mohli uskutočniť tajnú výpravu k všetkým hodinovým vežiam, zakresleným na mape, ktorú Vasilisa získala v čiernej komnate spolu s tajomným hrdzavým úlomkom. Nikto z dospelých časodejov zatiaľ nemal o drahocennom náleze ani potuchy.

Priatelia sa dohodli, že budú hľadať časodejnícku strelu, z ktorej by mohol ten malý úlomok pochádzať, pretože zo všetkého najviac pripomínal ostrie. V prvom rade si však museli ujasniť, či je tá vec natoľko dôležitá, aby stálo za to tak riskovať.

„Vasilisa, mohla by si ešte raz zopakovať slová tej slepej veštkyne?“ požiadala ju Diana už po niekoľký raz.

Namiesto Vasilisy sa nečakane ozvala Zachara. „*To, čo nájdeš v Rozoklanom zámku, je veľmi nebezpečné, ale skutočne nebezpečným sa to stane až vo chvíli, keď sa to spojí so svojou druhou časťou,*“ predniesla tichým, tajomným hlasom, ale jej pohľad bol bezočivý a veselý. „*Získate tak najlepšiu zbraň proti duchom, ale ak sa im,*

nedajbože, dostane do rúk, s Eflarou bude koniec. Na vašej planéte nastane éra duchov, ktorá dostane pomenovanie Éra Astragora. Už to proroctvo poznám naspamäť,“ zalamentovala, keď skončila.

Diana pokrútila hlavou, lebo Zacharina ľahkovážnosť sa jej nepáčila.

„Nechápem, ako by tá zbraň mohla uškodiť celej Eflare.“

„Zbraň v rukách *duchov*,“ spresnila Vasilisa.

„Musí to byť nejaká hrozne silná časodejnícka strela,“ vyhlásil s istotou Feš. „Treba ísť čo najskôr na Ostalu a postupne prehľadať všetky veže, kým je Astragor ešte slabý. Nik, nemám pravdu?“

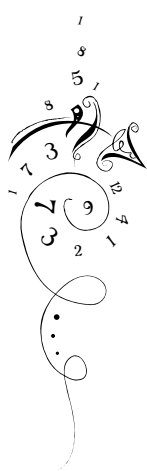
„Jasná vec! Už po stý raz vám opakujem, že náš časolet bez problémov zvládne aj dlhú cestu.“ Nik si nahlas vzdychol. „Keby teda niekto z vás skúsených hodinárov,“ významne pozrel na Feša, „mohol nastaviť trasu a zadať platné číselné kódy priechodu...“

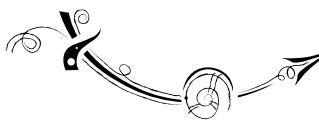
„No a v tom je ten háčik. Na prechod cez hranice medzi Eflarou a Ostalou treba mať zvláštne povolenie Radosveta.“ Feš uprel na kamaráta zamračený pohľad. „A to my v nijakom prípade nedostaneme. Preto sa musíme pokúsiť získať zaregistrované kódy starých, už nastavených priechodov. Máme predsa medzi sebou nejakých cestovateľov! Alebo sa mýlim?“

„Mňa z toho vynechajte!“ vyhlásil Maar a na protest zdvihol dlane. „Môj dedko síce nemá papierovanie rád, takže evidenciu pre našu kráľovnú zaňho robím ja, ale všetky číselné kódy našich služobných ciest ukladá do sejfu sám. A ja ani neviem, kde ten sejf je, hoci nejaké tušenie mám...“ Maar sa zamyslene poškríbal na zátylku.

„Možno by nám mohol pomôcť môj otec,“ neisto navrhol Nik. „Len ako mu to povieme?“

„Nijako,“ zavrtila hlavou Vasilisa. „A ani môjmu otcovi, ani Mirakulovi. Vzali by nám zvitok z čiernej komnaty a hotovo. Mali by sme po cestovaní.“

„Aj tak by si sa mohol pokúsiť niečo zistiť,“ poznamenala Zachara smerom k Nikovi. „No lepšie bude, keď si jednoducho vymyslíme nejaký dobrý dôvod... Vasilisa, čo keby si povedala otcovi, že ti je smutno za Ostalou?“

„To určite, najmä za Astragorom,“ ironicky dodal Feš. „Ohnev ju nikdy nepustí a dobre urobí. Dievča – a navyše samo – sa predsa nemôže potulovať po hodinových vežiach... A nikto z nás nemôže ísť s ňou. My dvaja so Zacharou sme v podstate rukojemníci,“ uskrnul sa veľavýznamne. „Nika otec radšej zamkne v Lazore, než by mu dovolil cestovať pod ochrannou rukou Ohneva staršieho. Diana je víla a podlieha bielej kráľovnej. No a on,“ Feš ukázal na Maara, „je odchovanec vládkyne fúrií. Po dobre známych udalostiach v Rozoklanom zámku sa nenávisť medzi duchmi, vílami a hodinármi ešte vyostрила. Čudujem sa, že my sme sa ešte nepohádali.“

Kamaráti sa hneď začali usmievať a vymieňať si pohľady, ale ich úsmevy boli trochu křčovité. Feš mal pravdu a nikto z nich nevedel, čo si počať ďalej.

Vasilisy sa odrazu zmocnila totálna bezradnosť a pocit neistoty spojený s obavami. Samozrejme, že nikto z nich nemá toľko skúseností ako dospelí, ktorí sa už určite niekedy ocitli v podobnej situácii. Bola si istá, že Mirakul by jej dal nejakú dobrú radu... Nepoddala sa však náhlemu návalu paniky, ale, naopak, vzbúrila sa proti nemu.

„Jednoducho budeme musieť naplánovať útek!“ rázne oznámila. „Môžeme vyskúšať rozličné spôsoby, napríklad...“ Zmlkla, pretože nevedela, čo má navrhnúť ako prvé.

Feš, ktorý sa pri slove *útek* mykol, zvesil plecia a z jeho výrazu bolo badať sklamanie.

„Myslím, že budeme musieť všetko povedať dospelým,“ neobľomne vyhlásila Diana a zoskočila z parapetu. „Vedia toho viac než my a dokážu si poradiť.“

„Lenže tí budú najskôr dlho premýšľať, diskutovať a zvolávať nespočetné zasadnutia,“ uštipačne dodal Feš. „A ako vždy, stratia drahocenný čas.“

Diana mlčala, ale odhodlaný výraz na jej tvári bol dostatočne výrečný. Vasilisa ju chápala, no musela s Fešom súhlasiť – strácajú čas! A práve jemu pritom hrozí najväčšie nebezpečenstvo.

Astragor sa čoskoro vráti a strieborný kľučiar dopadne zle.

„Všetkých nás zatvoria, ak sa sami v časoletе pokúsime prekročiť hranice medzi svetmi...“ s istotou povedala Diana. „Taký obrovský stroj nemôže preletieť bez toho, aby si ho niekto všimol. Mohli by sme sa síce pokúsiť prejsť zvyčajným spôsobom – jeden za druhým cez nulové zrkadlá s babylonskými sviecami –, ale tak by nám prehládávanie všetkých veží zabralo niekoľko mesiacov. Na krídlach človek ďaleko nedoletí a okrem toho by sme museli niečo jesť a niekde spať... Navyše, taká dlhá neprítomnosť sa nezaobíde bez povšimnutia – budú nás hľadať... A nielen eflarskí časodejovia...“

Zachara si odkašľala a vyvrátila oči dohora. Vyzerala celkom ako jej bratranec, keď je rozčúlený.

„Diana, ty si až príliš opatrná.“ Zachara prižmúrila oči a obdарила vílu blahosklonným pohľadom. „Ale ten tvoj nápad – letieť cez obyčajný časový priechod – sa mi páči. So všetkými tými kódmi k časoletu by sme sa dlho naťahovali. A ak nič nepodnikneme, Astragor nás dostane ako prvý. Ten určite nebude zaháľať! Pomstí sa úplne všetkým, uvid...“ V polovici slova sa zarazila a zamračila sa.

„Nech sa k nám skúsi najprv dostať!“ neohrozene zvolal Feš a zľahka ju štychol do boku. „Nezúfaj, sesternička.“

„Ak máte v pláne len tak sa prechádzať po Ostale, mali by ste si dať na svojho bývalého učiteľa zvlášť dobrý pozor,“ zlomyselne podotkla Diana. „Určite je dôvod na obavy.“

„Čo si tak ticho, Maar?“ spýtal sa odrazu Nik. „Máš nejaký nápad?“

„Musíme letieť časoletom, a to bez akejkoľvek registrácie,“ okamžite odvetil Maar. „Budú nás síce prenasledovať a na Ostale sa zrejme budeme musieť schovávať pred duchmi, ale s časoletom môžeme skočiť do iného času a hotovo, zbohom! Keď sa budeme spoliehať len na krídla, všetkých nás pochytajú a vezmú do zajatia. V tom lepšom prípade...“

„Aj ja som za časolet.“ Feš súhlasne pohodil hlavou smerom k Maarovi.

„Aj ja,“ opäť ho podporil Nik. „Navyše, ja nemám krídla a behať po stenách veží akosi nedokážem, to sa na mňa nehnevajte.“

„Musíme okamžite konať!“ vyhlásila Vasilisa a obrátila sa k Maarovi. „Páči sa mi Dianin nápad s nulovým zrkadlom. K vežiam sa, koniec-koncov, môžeme dostať ostalskou dopravou – požičiame si auto alebo si kúpime lístky na vlak. Akurát sa zakaždým budeme musieť vrátiť na Eflaru. Každá veža je v inej krajine a cez hranice by nás nepustili. Na to by sme potrebovali pasy... a nielen tie!“

„Vidíš, to všetko je zbytočne komplikované,“ odfrkla Zachara. „Jednoducho na tej hranici zastavíme čas a prejdeme, kam budeme chcieť, a nikto si to nevšimne.“

„Ty teda nezaprieš, že si Astragorova žiačka,“ uškrnul sa Maar. „Ver mi, my s dedkom cez tie hraničné kontroly prechádzame zakaždým, aj keď pritom trpíme. Som si istý, že také hrubé porušenie predpisov by nám len tak neprešlo – hneď by nás čapli nejakí ostalskí hodinári a potom by sme im ťažko vysvetľovali, že sme tam len na výlete. A v tomto prípade by nás duchovia dostali skôr než Eflarčania.“

„Má pravdu,“ podporil ho Feš aj tentoraz. „Vojt mi vravel, že už len my, teda Dragocijovci, máme rozsiahlu špiónsku sieť. A takých silných rodov sa len v Európe nedopočítaš...“

Zachara sa odula, otočila sa ku kozubu a demonštratívne doň prihodila nové polienko zo zásobníka na drevo, akoby tým chcela povedať: *Rozhodnite sa sami, mne je to jedno.*

„O pár týždňov sa s dedkom chystáme na expedíciu na Ostalu,“ pokračoval Maar. „Myslím, že by som mohol niečo zistiť aspoň o zvonici v Berne, máme namierené práve tam. Dedko často chodieval do Švajčiarska, žije tam veľa časodejov.“

„Prečo to nepovieš hneď?!“ vyskočil Feš. „Pokús sa zistiť kód priechodu do tej zvonice... Ja by som ho určite vypátral!“

Maar mu venoval pohrdavý pohľad, vyjadrujúci len jedno: *Dokážem si perfektne poradiť aj sám.*

„To je výborný nápad,“ usmiala sa Diana. „Aj keď najvýraznejšie sú na mape zobrazené veže v Londýne, Moskve a Prahe. Bernská a benátska sú ledva viditeľné náčrtky...“

„Najbledšie sú rakúske tancujúce hodiny,“ dodala Vasilisa. „A len vedľa nich nie sú z nejakého dôvodu nijaké značky.“

Medzičasom si stihla zapamätať názvy všetkých veží na mape.

„Možno na ne naschvál nechceli upozorňovať,“ podotkla Zachara. „Alebo ich predchádzajúci majiteľ mapy dokreslil neskôr... Celkovo sú veľmi pekne stvárnené. Páči sa mi taká jednoduchá čierno-biela kresba...“

Dianu, Maara a Nika onedlho zavolali dolu, kde na nich čakali tri okridlené vozy, aby ich odviezli do ich domovov. Dragocijovci zase dostali správu, že sa majú okamžite vrátiť do Juhozápadnej veže.

Priatelia sa v rýchllosti rozlúčili a dohodli sa, že budú v kontakte cez časolisty.

Vasilisa smutne sledovala, ako jeden za druhým miznú v nullovom zrkadle, no zároveň si všimla, že Feš naschvál otáľal a všetkých púšťa pred seba. Len čo v hĺbinách zrkadla zmizla silueta jeho sesternice, rýchlo jej pošepkal: „O pol hodiny u teba na schodisku.“

Skôr než Vasilisa stihla otvoriť ústa, chlapcovu postavu pohltilo zrkadlo.

Ako naschvál hneď nato prišla pani Fiala a zavolala ju na večeru do jedálne. Musela sa rýchlo vyhovoriť a presvedčiť ju, že je hrozne ospalá, a preto si zaje len niečo malé vo svojej izbe. No aj tak sa musela pod prísny pohľadom pestúanky napratať obrovskou porciou šalátu s mäsom, ktorú jej naservíroval strieborný tanier, a vypiť šálku bylinkového čaju. Vasilisa sa tak ponáhľala, až sa párkrát skoro zadusila, za čo si zakaždým vyslúžila poriadny buchnút do chrbta a pestúankine podozrievavé pohľady.

Pani Fiala našťastie o chvíľu odišla nulovým zrkadlom. Vasilisa si nervózne upravila ofínu a vybehla na schodisko.

Nikde nikoho.

Žeby sa Fešovi nepodarilo vykĺznuť? Alebo si z nej len vystrelil? To by sa naňho podobalo... Opatrne vykukla na hlavnú chodbu, ale ani tam kamaráta nevidela.

„Tomu nerozumiem,“ vzdychla si trpko.

Odrazu na dlani zacítila jemný teplý stisk.

„Pssst,“ pošepkal jej Feš do ucha. „Len nech ťa nikto nepočuje a nenájde nás tu!“

Vasilisa sa opatrne obrátila, ale nikoho nevidela.

Aha...

„Sonodah!“

Len čo to vyslovila, zjavil sa pred ňou Feš a jeho strieborno-čierne krídla, pod ktorými sa schovával, sa ladne vrátili za jeho chrbát a zmizli. Chlapec sa tváril úprimne rozčarovane.

„Zabudni na moje krycie meno, jasné?“ sykol. „Možno si si všimla, že ja som tvoje nikdy odzadu nevyslovil!“

„To by ešte chýbalo!“ odvetila mu Vasilisa rovnako rozčúleným šepotom. „Prečo si ma sem vôbec volal – aby si ma zase vystrašil? To si sa rovno mohol premeniť na trojzubca, aj tak teraz vyzeráš ako rozzúrená mačka s ihličkovitými zubami.“

„Zbláznila si sa?“ Feš zvrátil obočie. „Keby niekto ovládal časové premeny, vedel by, že je to veľmi zložitá vec. Premiestniť sa

do cudzieho časového koridoru, navyše zvieracieho, je veľmi riskantné a životunebezpečné. Ale chcel som s tebou hovoriť o niečom inom...“ V očiach sa mu tajuplne zablýskalo. „Skrátka, nechceš sa mrknúť do pracovne svojho otca?“

„Do Severnej veže?!“ užasla Vasilisa. „Čo si sa pomiatol?“

„Tvoj otec je v knižnici, hrajú s Mirakulom karty,“ vysvetlil Feš. „Práve som to bol skontrolovať. Podľa toho, s akou náruživosťou sa do toho pustili, odhadujem, že tam budú dlho do noci. Pri troche opatrnosti si nás nikto nevšimne.“

„Zaujímalo by ma, čo chceš robiť v otcovej pracovni.“

Feš nespokojne zažmurkal.

„Nemaj obavy, nemám v pláne nič zlé. Len som si na niečo spomenul... Keď som bol u tvojho ocinka, všimol som si, že má na stole čiernobielu knihu s názvom *Číselné kódy*. U Nikovho otca som videl takú istú. Keby sa nám ju podarilo nájsť, bol by to obrovský úlovok. Skopíroval by som si potrebné údaje do časolisu a možno by som potom aj sám dokázal nastaviť časový priechod pre náš časolet. Chvíľu by mi to síce trvalo, ale čo iné nám zostáva? Neurobiť nič je oveľa horšie.“

Vasilisa premýšľala. Aj ona by rada urobila aspoň niečo, ale liezť bez povolenia do pracovne vlastného otca? No Feš má pravdu – ničnerobenie je vždy horšie než akákoľvek snaha... Túžila sa dostať aspoň do jednej z tých veží na mape. A to až tak, že sa jej už viac ráz snívalo o zhrdzavenej, ktovieprečo obrovskej časodejníckej strele. V tých snoch k nej dokonca ona sama ako prvá priloží úlomok. Ostrie strely sa rozžiarili, vyšle silnú svetelnú vlnu, Astragorova čierna vyschnutá postava rozhodí ruky a odletí niekam ďaleko... V tomto momente sa však zvyčajne zobudí.

„A čo ak nás otec nachytá?“

„Schováme sa. Dúfam, že vieš, ako sa to robí! Povieš svoje krycie meno a takto sa schováš pod krídla...“ Feš názorne pred-

viedol ako: strieborno-čierne tiene krídel ho zahalili a skryli pred cudzími zrakmi, takže zaraz zmizol. Vasilisa sa opäť ocitla na schodisku sama.

„Radšej by som tam šiel s Nikom,“ priznal neviditeľný Feš, „ale ten tu už, bohužiaľ, nie je. A nemá ani krídla... Zato však nikdy neodmietne poriadne dobrodružstvo.“

„Koľko prejavenej dôvery!“ odfrkla mierne urazená Vasilisa. „Ak chceš vedieť, nie som proti. Len nechcem, aby nás niekto chytil... Si si istý, že si tam tú knihu videl?“

„Pravdaže,“ potvrdil Feš a opäť sa ukázal. „Ak sa bojíš, pôjdem radšej sám. Aspoň niekto musí konať – a nielen sedieť a fňukať.“

Vasilisa už-už chcela vypáliť britkú odpoveď, ale ovládla sa. Na kamarátovom správaní sa jej však niečo nezдалo, akoby jej čosi tajil – uhýbal pohľadom, krčil čelo...

„Zaujímalo by ma,“ podotkla a uprene ho pozorovala, „či by si ani Nikovi nepovedal, čo máš *naozaj* za lubom!“

Slová, ktoré vystrelila len tak z brucha, nečakane zasiahli cieľ: Feš v úžase vytreštil oči, ale vzápätí nasadil kamennú tvár.

„Čo tým chceš povedať?“

„Pozrime sa, aký si odrazu nechápavý!“ pokračovala Vasilisa v začatej hre. „Pritom sa chceš vkradnúť do pracovne môjho otca z nejakého úplne iného dôvodu.“

Nastalo ticho. Fešovi sa nedarilo maskovať rozpaky, preto sa opäť rozčúľil.

„Vedel som, že nemá cenu dávať sa s tebou dokopy!“ Prižmúril oči, obdaril Vasilisu tým najzlostnejším pohľadom a zmizol.

„Budeš mať poriadny malér!“ povedala už do prázdna.

Mala totálne pokazenú náladu. Pohádať sa pre takú zbytočnosť! Navyše ju nepríjemne bodla myšlienka, že jej Feš nechcel povedať pravdu. Rozladená sa vrátila do izby. S námahou otvorila ťažké dvere a premýšľala, prečo Feš tak náhle zmizol. Vedť nakoniec by určite súhlasila – bez ohľadu na riziko. Okrem toho

by sa do Severnej veže mohli dostať práve z jej izby, keďže na oknách Norty, Dejly a Vasilisy neboli ochranné efery. Len im trom Ohnev starší umožnil prístup do svojich komnát, a to pre prípad, že by zámok ktosi napadol alebo niečo podobné.

To znamená, že Feš sa bez jej pomoci určite nezaobíde. Vtom Vasilise napadlo, že jej najzákernejší kamarát sa jednoducho mohol...

„Sonodah!“

Chlapec sa okamžite zjavil – stál na parapete v trochu smiešnej póze s pokrčenými kolenami a očividne sa práve chystal vyletieť dokorán otvoreným oknom.

„Ani sa nepohni!“ skríkla Vasilisa.

Feš sa zarazil a otočil sa. Oči mu behali na všetky strany a jeho tvár mala sýtočervený nádych.

„Tak ty si si myslel, že ma oblafneš?!“ Vasilisa si významne prekrížila ruky cez prsia. „To si teda slabý špión. Aj kamarát, mimochodom.“

Feš mlčal. Bolo jasné, že nemá v pláne ospravedlniť sa.

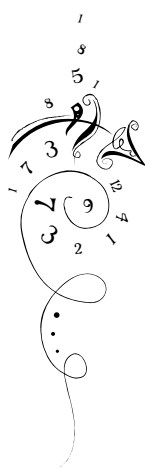
„O čo vlastne ide?“ pokračovala neoblomne.

Fešovi pravdepodobne došlo, že sa len tak nevzdá, nahlas si vzdychol a zahundral: „Tak dobre... Začala si sa vypytovať a pochybovať, tak som sa rozhodol, že ťa do toho nebudem zapájať, chápeš?“

„Chápem. Tak hovor – čo potrebuješ v otcovej pracovni?“

Chvíľu sa navzájom prevrtávali prenikavými pohľadmi, ako keby súťažili v zízaní. Vasilisa ani nežmurkla, aby nestratila kontrolu nad súbojom. Už si pomaly začínala myslieť, že jej Feš nič nepovie, ale odrazu si nahlas vzdychol a pomerne zmierlivým tónom vysvetlil:

„Jednoducho chcem vedieť, aké má Norton Ohnev plány. Možno sa mi podarí nájsť nejaké dokumenty, poznámky... Najviac ma zaujíma, čo sa tvoj otec chystá urobiť so mnou a so Za-

charou. A či bude bojovať s Astragorom... Ale na tie kódy na premiestnenie medzi Eflarou a Ostalou sa tiež môžem pozrieť.“

„No prepánajána...“

„Aké *prepánajána!*!“ vybuchol Feš. „Čas beží a ty tu lamentuješ! Ktovie, ako dlho ešte tvoj otec a jeho kamoš staviteľ vydržia mastiť karty!“

„Tak dobre, nerozčuľuj sa hneď! Nakukneme do otcovej pracovne – na minútu alebo dve,“ zmierlivo navrhla Vasilisa. „Aj ja chcem vedieť, čo majú tí dvaja v pláne. Ale ak nás chytia...“

„Všetku vinu vezmem na seba.“ Fešov hnev bleskovo vystriedala láskavosť. „Poviem, že som ťa pozval zalietať si na hodinku-dve okolo zámku,“ dodal s úsmevom.

„A oni ti to určite zhltnú,“ zašomrala Vasilisa a tvárila sa, že jeho narážku nepostrehla. „Radšej to poďme urobiť tak, aby nás nenačapali.“

Okno do Severnej veže bolo otvorené, tak ako Vasilisa predpokladala. Otec má rád čerstvý morský vzduch, preto nezatvára okná, ani keď je chladno, to si radšej poriadne zakúri v kozube. Aj teraz v ňom ležali rozpálené červené uhlíky, takže napriek silnému vetru, ktorý sem zvonka fúkal, bolo v izbe príjemne teplo.

Len čo pristáli, Feš sa vrhol k starodávnomu vyrezávanému sekretáru, stojacemu vo výklenku vzdialenejšej steny, a postupne vyťahoval jednu zásuvku za druhou.

Vasilise sa to veľmi nepozdávalo, hoci jej bolo jasné, že je to nevyhnutné. Ako inak by mohli zistiť, aké plány má Norton Ohnev? Feš so Zacharou sú vo veľmi ťažkej situácii – či už ako hostia, alebo ako zajatci. A ktovie, aký osud chystá Ohnev starší Astragorovmu žiakovi, aj keď bývalému...

Vasilisa potrebovala zahnať nepríjemné myšlienky, preto sa aj ona rozhliadla okolo seba, hoci mala pocit, že každá vec v tejto miestnosti na ňu hľadí s pohrdaním.

Obývacia izba, ako ju nazývali v otcovom dome na Ostale, sa nejako zásadne nezmenila. Všetko akoby bolo na svojom mieste: vyrezávané kukučky na stene, pohovka s modrým plyšovým plédom, kozub s ozdobnou čiernou mrežou, nízky okrúhly čajový stolík, hrdzavohnedá medvedia koža na podlahe. Na rozdiel od prvých návštev, teraz tá izba Vasilise pripadala dôverne známa a dokonca milá. Vkradli sa sem síce bez pozvania, ale napriek tomu mala pocit, že je tu v úplnom bezpečí.

V rohu stálo nulové zrkadlo, veľké ako ľudská postava. Vasilisa pristúpila bližšie, aby si obzrela rám, ktorý vyzeral ako upletený z vrkočov rusaliiek. Šupinky boli majstrovsky vyložené ligo-tajúcimi sa drahokamami – od smaragdov po tyrkysy – a žiarili modrozeleným leskom. Povrch zrkadla sa z času na čas nepatrne sčeril, čo znamenalo, že zrkadlo je funkčné a nastavené na okamžitý prechod. Otec sa môže kedykoľvek vrátiť.

„Máš niečo?“ spýtala sa Feša.

„Hľadáš,“ zavrčal a ďalej šuchotal papiermi. „Mimochodom, vedela si, že tvoj otec pracuje na výrobe mechanickej lietajúcej električky?“ V jeho hlase sa mihol obdiv. „Našiel som zaujímavé nákresy... Vagóny ako koše zavesené na lietajúcich balónoch, pričom každý balón letí samostatne po vopred zadanej trase. Cesta prechádza v čase, po nitkách a uzlových bodoch – princíp pohybu je rovnaký ako v kľbkách. Zaujímavý nápad... Určite mu s tým pomáhal ten jeho kamoš staviteľ. Nikovmu otcovi by sa taký vynález určite páčil.“

„Otec mu o tej električke asi ťažko povie... S Lazarevom sú predsa už dlho rozhádaní,“ pripomenula Vasilisa. „A vôbec, ponáhľaj sa s tým.“

„Veď dobre. Ale nič by sa nestalo, keby si mi pomohla.“

Vasilisa však pokrútila hlavou. V tej chvíli jej napadlo, aké by bolo skvelé, keby sa otec a Lazarev starší zmierili. Kedysi boli predsa priatelia – a podľa všetkého veľmi dobrí. Dokonca jej

niečím pripomínali Feša s Nikom – obaja boli z rozličných vrstiev časodejníckeho obyvateľstva, jeden remeselník, druhý hodinár. Vasilisa si spomenula na prezývky, ktorými sa tieto dve skupiny zvyčajne častujú, a potichu si vzdychla. No a Mirakul... Ten jej niečím pripomínal Maara. Zaujímalo by ju, aký vzťah má k Nikovmu otcovi on. Keď sa stretli, nijako zvlášť sa spolu nebavili...

Pri kozube stáli nové bronzové svietniky – Vasilisa ich nikdy predtým nevidela. Boli vysoké, všetky rovnaké a predstavovali klbká zmijí s otvorenými tlamami. Šupinky na hadej koži žiarili znepokojujúcim kovovým leskom. Vasilisa sa očarene dotkla tenučkého rozoklaného jazyka, ale hneď ruku odtiahla – zmija bola ukovaná tak precízne, že vyzerala ako živá.

Na kozubovej rímse, hneď vedľa bronzových hodín v tvare orla s rozťahnutými krídlami, stál na prvý pohľad nenápadný rámček na portrét – malý čierny obdĺžnik so strieborným lemom. Vasilisu okamžite zaujal.

„To je zvláštne... Prečo v ňom nie je fotka?“

Feš sa na okamih prestal hrabať v kope žltkastých papierov a rýchlym pohľadom nedbalo prešiel po rámčeku.

„Myslíš toto? Ty hlava dubová... Dobre, dobre, nemusíš sa hneď tak tváriť. To je predsa obyčajný časofón. S veľkou pravdepodobnosťou je tam ukrytá nejaká zvláštna, najskôr osobná fotografia, ktorá sa objavuje len v stanovenom čase. Alebo keď ju niekto vráti do konkrétneho okamihu pomocou číselného kódu.“

„Čiže je chránená heslom?“

„Niečo také. Väčšinou to býva dôležitý dátum – trebárs narodenia. Aj ja mám taký. Hoci môj ukrýva najmä nakreslené portréty. Vlastne len zopár.“

„Ty vieš maľovať?“ prekvapene sa spýtala Vasilisa.

Feš bol odrazu v rozpakoch.

„Prečo hneď ja? To by tak ešte chýbalo... Zachara vie veľmi pekne kresliť. Videla si ten obraz v mojej izbe? Tú loď? To je jej

práca. A mimoriadne sa jej daria portréty. Navyše, v Zmijulane nemáme časofot... Osobné časogramy máme dokonca zakázané.“

Vasilisa bola hrozne zvedavá, čie portréty si Feš schováva. Najskôr rodičov...

Ale chlapec už pokračoval v hľadaní. Vasilisa rámček zopárkrát otočila, dotkla sa ho časodejníckou strelou a vyslovila svoj dátum narodenia, ale rámček zostal prázdny.

Odrazu sa Feš prudko vystrel, čím upútal Vasilisinu pozornosť.

„Pozri, čo som našiel!“ Víťazoslávne potriasol nejakou knihou v čierno-bielom vzorovanom obale. „Sú tu kódy niekoľkých časových prechodov, ktoré vytvoril tvoj otec. Navyše tajných, nie sú na nich vyznačené hranice. Keby sa nám podarilo utiecť na Ostalu po niektorej z týchto trás, tvoj otec by nám to spočítal dvojnásobne.“

S ľútosťou vystrel ruku, aby knihu schoval naspäť do zásuvky, ale Vasilisa ho zastavila.

„Aj tak to prepíš. Aspoň budeme vedieť, že sme neriskovali zbytočne.“

„To je fakt,“ súhlasil Feš. Vyvolal časolist, otvoril ho na nejakej stránke a vsunul doň čierno-bielu knihu s kódmi.

Vasilisa zatiaľ pristúpila bližšie k zrkadlu premiestnenia, lebo ju zaujalo takmer neviditeľné blikanie na jeho povrchu.

„Hotovo,“ spokojne oznámil Feš asi po minúte a knihu vytiahol. „Máš pravdu, aspoň tie kódy v pokoji preštudujem... Len škoda, že tvoj fotrík na dostupných miestach neschováva nič dôležité. Aspoň nejaké časogramy.“

„Nehovor tak o mojom otcovi,“ nazlostila sa Vasilisa. „A vôbec, radšej už poďme. Aj tak tu nie je nič zaujímavé.“

Feš ešte podišiel ku kozubovej rímse, kde stál prázdny rámček časofónu.

„Nezoberieme ho? Čo ak sú v ňom schované nejaké staré fotografie? Za deň-dva by som na to heslo určite prišiel...“ Dychti-

vým pohľadom preletel po izbe, zrejme sa rozhliadal, čo také by ešte ulúpil. Ale Vasilisa ho rázne schmatla za ruku.

„Nič nebudeme brať! Úplne stačí, že konáme nečestne, keď...“

„Prečo nečestne?“ prerušil ju úprimne rozhorčený Feš. „Je to len malá vojnová leš... Dopekla, čo je zase toto?“

Feš s Vasilisou svorne zalapali po dychu. Na nízkom stolíku pri kozube sa totiž objavili dve biele porcelánové šálky, z ktorých stúpala voňavá aróma čerstvo uvarenej kávy.

„Otec...“ hlesla Vasilisa sotva sa pohybuje perami. „A nie je sám.“

Zrkadlo tichým zazvonením ohlásilo niečí príchod.

Feš sa spamätal ako prvý. Roztiahol krídla a ako sup sa vrhol k Vasilise, schmatol ju za ruku a odtiahol za sebou na okenný parapet. Tam ju objal rukami, zahalil krídlami a bezpečne ich oboch ukryl pred okolitým svetom do neviditeľného kokónu.

Vasilisu zaplavila búrka emócií: v jedinom okamihu sa v nej vystriedali najrozličnejšie pocity – ako pri prudkej víchrici. Nehľadiac na príšerný strach z toho, že ju teraz odhalia a určite prísne potrestajú, stihla si uvedomiť, že Fešove krídla sú mäkké, nežné a ľahučké ako vánok, akoby boli utkané z toho najjemnejšieho páperia. Mimovoľne si spomenula na to, ako sa ich dotkla prvý raz – vtedy sa jej ich hrany zdali tenké a ostré ako pláty ocele. Aj tak sú zvláštne: môžu byť mäkké ako hodváb, ale dokážu sa premeniť na vejár z nožov a slúžiť ako nebezpečná zbraň.

„Ticho,“ pošepkal jej Feš do ucha, hoci sa nechystala nič povedať. Aj tak mala hrdlo stiahnuté od strachu. Uvedomila si, že aj on sa bojí, asi preto ju objal ešte pevnejšie.

A práve včas – cez zrkadlový príchod sa niekto blížil.

Po chvíli sa ozval živý, veselý hovor:

„Nezabudni, že mám u teba súdok sherry! Ale poriadneho, dobre vyzretého!“

Vasilisu prekvapilo, že v otcovom hlase nebolo ani stopy po zvyčajnom nádychu ľahostajnosti, naopak, znel chlapčensky, rozjarene a nadšene.

„Stále vyhrávaš,“ usmial sa Mirakul. „Keby som nevedel, aký si v týchto veciach čestný, dávno by som ťa podozrieval z podvádzania.“

„Výborne, kávu máme na stole. Nedáme si do nej trochu brandy?“

„Ja nie, ďakujem, nadnes mám dosť.“

Muži sa usadili v kreslách. Na stole sa objavilo čierne pudro so zlatými iniciálami a Mirakul z neho vytiahol cigaru – očividne prišlo na objednávku. Ohnev starší zdvihol šálku a odpil si trochu kávy.

Potom začali preberať záležitosti z Radosveta – čosi o nespokojnosti niektorých členov rady so záležitosťami Ohneva staršieho.

Vasilisa sa podvedome ešte tesnejšia pritlačila k Fešovi a nosom sa mu zaborila do šije. Ovanula ju známa jemná vôňa konvaliniek, cítila teplo sálajúce z jeho kože, pravidelný pulz tepny, mäkkú jamku nad kľúčnou kosťou. A odrazu sa zľahka zachvela – ako brezový lístok, ktorý sa práve chystá opadnúť z konára a odletieť do neznámych končín. Keď Feš zacítil jej rozrušenie, chlácholivo jej stisol rameno a dokonca sa perami dotkol jej vlasov.

„Všetko bude v poriadku,“ šepol takmer nečujne. „Nenájdu nás.“

Vasilisino vedomie sa rozdelilo na dve rovnaké časti. Jedna polovica jej bytosti sa rozplývala od šťastia z nečakanej blízkosti Feša a druhá div nezamdlela z neblahej vidiny, že ich pristihnú. Možno by bolo lepšie, keby hneď vyšli z úkrytu, k všetkému sa priznali a ospravedlnili sa. Potrestajú ich, ale mohli by všetko zviest' na... hm... schôdzku. Alebo povedať, že jednoducho pristáli na parapete, aby si na chvíľu oddýchlí po dlhom lete. Vasilisa sa už nadychovala, aby to potichu navrhla Fešovi, ale nestihla to.

„Damian výborne hral na gitare,“ doniesol sa k nim hlas Norton Ohneva.

Feš stuhol. Vasilisa cítila jeho napätie – akoby aj prsty stískajúce jej dlaň odrazu skameneli.

„A syn zdedil jeho talent. Aj matkin hlas.“

„Selena nádherne spievala... Pamätáš sa na jej vystúpenie na Čarovaní? Astragor nás vtedy prvý raz všetkých pustil na Eflaru... Samozrejme, s tajným poslaním, ale to nám nijako nepokazilo tie prvé skvelé dojmy.“

„Bol z nich úžasný pár.“

„Škoda, že mali takú smolu na syna. Prekliaty osud.“

Vasilise sa zdalo, že Feš ani nedýcha. Len divoký tlkot srdca prezrádzal jeho hlboký nepokoj.

„Dobre vieš, že mali smolu najmä na predsedu rádu,“ namietol Mirakul. „Lepšie povedané na jeho chorobný záujem o ich syna. Pamätáš si, ako to všetkých vyviedlo z miery? Priviesť medzi starších žiakov takého chlapčeka... Ak mám byť úprimný, ani ja by som neodmietol takú česť; veď ja sám som bol v Zmijulane prijatý až ako špecialista na časové paralely... Vtedy som bol mladý, hlúpy a prahol som po sláve, kdeže... Astragorovi sa na tom chlapcovi niečo pozdávalo, a tak sa naňho prisal ako pijavica.“

„Mirakul, prosím ťa.“ Vasilisa kútikom oka videla, ako otec pohoršene zvrátil čelo, ale usmievať sa neprestal. Očividne ho ešte stále tešila jeho výhra.

„Aj tak je to smutný príbeh.“

Norton Ohnev zvažnel.

„A neskončí sa o nič veselšie.“

Zavládlo mlčanie. V miestnosti bolo počuť len tichý praskot ohňa v kozube, Mirakulovo vdychovanie dymu z horiacej cigary a cinkot šálok o tanieriky po každom hlte kávy.

„Vybral si toho chlapca sám,“ ozval sa po chvíli Ohnev starší. „Nikto netuší prečo. Nevieam, čo by som za tú informáciu dal.“

Mimochodom, ty ešte nevieš to najpodstatnejšie – Astragor nečakane zvolal tajnú poradu a oznámil, že Damianov syn bude jeho ďalším príjemcom.“

„Čože, len tak – z ničoho nič?“ zapochyboval Mirakul.

„Len si to predstav! Stovky rokov sme čakali – my, členovia rádu –, že príjemcom bude jeden z nás. Tak sme sa báli... Všetkým sa od strachu doslova podlamovali kolená! Obetovať sa za štúdium u najvyššieho ostalského časodeja je najvyššia cena, ktorú však zaplatí len jeden z nás. Sú to príšerné spomienky... Koľko ráz sme všetko prepočítavali, zhromažďovali si kľbká pravdepodobností. Pamätám sa, ako som sa zmáčaný studeným potom budil v noci zo sna, v ktorom som bol ním – novým Astragorom. Len si predstav, že stojíš pred zrkadlom a vidíš jeho zamračenú stareckú tvár, chladný pohľad z priepasti bezodného štetu... Brrr...“ Vasilisin otec sa pri tej spomienke striasol. „A odrazu si z nejakého dôvodu vyberie chlapca, ktorý sotva prijal časodejstvo, a hneď ho privedie do kruhu najstarších žiakov a menuje *vyvoleným*.“

„Musí to mať nejakú príčinu, o ktorej nikto nevie. Závažnú príčinu. Astragor zrejme videl nejaké znamenie spojené s chlapcom.“

Ozvalo sa podráždené odfrknutie a hneď nato výzvanie kresla, pretože Ohnev starší vstal a prešiel k oknu.

Vasilisa sa bála aj dýchať, otec bol neuveriteľne blízko. Mohla si prezrieť všetky detaily jeho náhle zachmúrenej tváre – pavučinu jemných vrások na čele, svetlozelené oči s jantárovými škvrnkami, obklopené hustými bledými riasami, úzke pery, pevne zovreté do tenkej čiarky, bradu zdvihnutú mierne nahor. Dokonca spozorovala aj smiešne materské znamienko v tvare polmesiaca pod ľavým ušným lalôčikom, ktoré si nikdy predtým nevšimla.

O chvíľu opäť prehovoril:

„Aj ja som si myslel, že ide o niečo také. Znamenie, vidinu z budúcnosti alebo možno symbolický výpočet osudu. Bohužiaľ, to už ťažko zistíme.“

„No dobre, ale chlapec je teraz tu,“ začal uvažovať Mirakul. „Astragor sa čoskoro vráti a nikto nevie, ako bude vyzeráť. Bude slabý, ale aj tak sa chlapca pokúsi ukradnúť. Malý Dragocij začal svojmu učiteľovi nečakane vzdorovať... Nezaplatil najvyššiu cenu a taký prehrešok sa neodpúšťa.“

„Áno, neodpúšťa,“ zopakoval Norton Ohnev ako ozvena.

„Čo budeš teda robiť? Čo ak, nedaj veľký čas, Damianov synáčik zistí, že si to bol práve ty, kto jeho rodičom poradil, aby skočili z veže?“

Feš zdvihol hlavu a trochu sa od Vasilisy odtiahol. Pery sa mu skrivilí a zachveli – zrejme utrúsil nejakú nadávku na adresu jej otca. Vasilisa sa k nemu z celej sily pritisla, aby ho nakoniec nepochytila zlosť a nevyzradil ich úkryt.

„Ty si to nepochopil!“ Ohnev starší sa prudko obrátil. „Veď som ho zachránil, chlapčiska nevďačného! A ktovie, prečo ho zachraňujem zas a zas...“

Ohnev starší sa vrátil ku kozubu, pozrel na rámček prázdneho časofónu a usadil sa v kresle.

Mirakul vytiahol ďalšiu cigaru. Zamyslene ju pošúchal medzi prstami a vrátil naspäť do puzdra.

„Len oddaľuješ dátum jeho prevtelenia, to je všetko,“ vyhlásil sucho. „Nechápem, prečo to robíš. Neexistuje horší nepriateľ než bývalý spojenec. Najmä keď je reč o Astragorovi. Tým skôr, že si sa verejne postavil proti nemu a vyzval ho na súboj!“

„Hádam sa ma nechystáš opustiť, Mirakul!“ usmial sa Ohnev starší. „Vlastne by som ti to ani nezazlieval.“

Staviteľ sa ticho zasmial, ale nijako jeho slová nekomentoval.

„Keď bude mať Astragor nové telo, rozohrá svoju veľkú hru,“ povedal po krátkej pauze. „A potom si to všetci, s prepáčením, zlizneme. To budeš toho chlapca ďalej chrániť, aj keď ti pôjde o krk? Tak či tak budeš stáť pred neľahkou voľbou. Ja by som ti odporúčal, aby si to neodkladal.“

Ohnev starší opäť vstal a pristúpil ku kozubu. Časodejníckym náramkom sa dotkol rámčeka a ten razom ožil. V striebornej lište sa objavila čiási tvár. Vasilisa nevidela, komu patrí, bolo to príďaleko.

„V tú noc som im šiel povedať o Astragorových úmysloch. Že ich jediný syn, ktorého chceli ukryť, je uňho. A že za ich zradu ho určite zabije. Nemali šancu mu uniknúť.“

„Stihol si si prezrieť ich kľbko?“ Mirakulov hlas sa nečakane zachvel.

„Videl som oveľa viac... Podarilo sa mi preniknúť do Astragorovej centrálnej siete. V obrovskom kľbku siete som videl ich osudy a prezrel si stovky pravdepodobností. Ale prijateľné riešenie som nenašiel. Osudová chvíľa sa vždy končila smrťou. Len v prípade smrti oboch rodičov mal chlapec šancu žiť trochu dlhšie.“

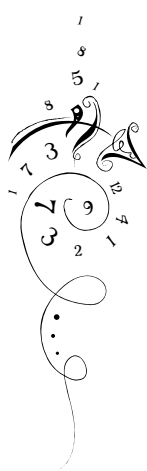
„Chápem,“ zamračil sa Mirakul. „Damianovi si však nepovedal to hlavné – že svojou takzvanou *radou* si ešte viac pritiahol Astragorovu pozornosť na osobu Feša Dragocija.“

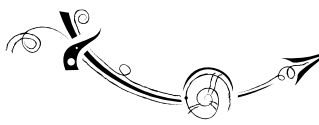
„Dobre vieš, že všetko sa nedá predvídať. Stále sa snažím hľadať nové nitky chlapcovho osudu, ale nedarí sa mi nájsť nič dobré. Niečo mi uniká – čosi dôležité, čomu zatiaľ nerozumiem.“

Norton Ohnev odrazu nahnevane zvolal:

„Myslím, že je načas, aby sa chlapec sám stal bojovníkom a začal sa biť za svoj osud! Lenže on namiesto toho hrá na gitare, spieva pesničky a vozí moju dcéru na lodi vo svojom osobnom zákutí!“

„Norton, ty starneš, kamarát,“ rozosmial sa Mirakul nečakane. „Rozprávaš ako žiarlivý otec ochraňujúci svoju dcéru pred každým predstaviteľom mužského pohlavia... Navyše si k tomu chlapcovi nespravodlivý. Je dôvtipný, stále sa učí a nezľakne sa ani tých najzložitejších úloh. A vždy sa vzpiera vplyvu svojho hrozného učiteľa. Len si spomeň na jeho nedávny útek! A usku-

točnil ho, mimochodom, sám, nikto mu predsa nepomáhal. Ktokoľvek iný by sa na jeho mieste zosypal. Dokonca aj ty, Norton, si až teraz v sebe našiel dosť síl na to, aby si sa vzoprel Astragorovi, nemám pravdu? Aj keď si po tom túžil už dávno.“

„Aj tak musí za seba bojovať sám.“ Ohnev starší tvrdohlavo pokrútil hlavou. „V opačnom prípade so sebou stiahne kopu ďalších životov. Práve preto sa mi nepáči, že sa točí okolo Vasilisy. Oslabuje ho to. A oslabuje to aj ju! Nezabudol si, dúfam, že sa blíži *ten osudový okamih!* Onedlho bude moja dcéra musieť urobiť veľmi ťažké rozhodnutie.“

Mirakulov výraz sa nepatrne zmenil. Vasilisa by prisahala, že v staviteľových očiach sa mihli skutočné obavy. Srdce jej začalo splašene biť – čo je to za *rozhodnutie*, ktoré bude *musieť urobiť*? Čo je to za *osudový okamih*? Možno to otec povie... Odrazu si všimla, že ju Feš prestal objímať, hoci jeho krídla ju aj naďalej schovávali pred zrakmi iných. Pohľad na chlapcovu tvár ju zaskočil ešte viac – líca mu pokrýval sýty rumenec a pohľad upieral dolu, na jeden bod. V jeho duši zrejme zúrili poriadny uragán...

Nulové zrkadlo odrazu tíško zazvonilo. Po chvíli opäť – a oveľa hlasnejšie.

„Nemôžu sa bezo mňa chvíľu zaobísť!“ zamračil sa Ohnev starší. „Zrejme zase nejaký problém s tými hlúpyimi rusalkami. S blížiacim sa letom sú vždy hrozne vrtošivé. Chcú slobodu alebo zvláštne privilégia – raz je to šampanské k fontáne, inokedy alpské plesnivce do venčekov.“

„Tak tie chudinky prepusti,“ zaškeril sa staviteľ veselo. „Čo je to vôbec za staromódny zvyk!“

„Majú zmluvu ešte na dva roky. Vďaka matke, to ona mi dala taký kráľovský darček. Sláva dávnym hodinám, že mi nepriniesla nejaké nebezpečné žiabrodychovce. Dokážem si predstaviť, akú radosť by mali moji hostia povedzme z takého mušľopľuva.“

„Len bež, počkám ťa tu,“ mávol rukou staviteľ a opäť vytiahol z puzdra cigaru. „A vieš ty čo, nech nám prinesú to brandy. Po tých tvojich úprimnostiach mám totálne pokazenú náladu, potrebujem sa vzchopiť.“

„Zabudni na brandy! Naopak, priprav sa na to, že dnešný večer bude dlhý. Musíme toho veľa prebrať.“

Ohnev starší si ešte niečo namrzene zahundral popod nos a náhlivo vkročil do zrkadla.

Len čo zmizol, Vasilisa rázne zašepkala: „Sonodah!“

Nemala chuť trčať tu celú noc a počúvať cudzie rozhovory.

V okamihu sa spolu s Fešom zjavili na parapete. Mirakulovi, ktorý sa práve chystal potiahnuť z čerstvo zapálenej cigary, sa na tvári zjavil úprimne šokovaný výraz. Vasilisa si spomenula, že v takýchto situáciách sa zvyčajne používa fráza *pozeral s otvorenými ústami*.

„Vedel som, že mi Ohnev klamal!“ ozval sa Feš zlostne do toho trápneho ticha.

Vtedy sa Mirakul spamätal.

„Okamžite leťte do svojich izieb!“ prikázal potichu, ale dôrazne. „A modlite sa, aby sa Norton o vašom neodpustiteľnom správaní nedozvedel, inak obaja zomriete v strašných mukách, a to skôr než si myslíte. Povedal som *okamžite!!!*“

Feš sa drzo uškrnul, naschvál pomaly rozprestrel krídla a bez rozlúčky ako prvý vyletel von oknom.

Vasilisa nesmelo prešľapovala na parapete a nevedela, čo má robiť. Nemohla len tak odletieť, pretože sa pred staviteľom, ktorého si veľmi vážila, prišerne hanbila.

„Nechceli sme vás počúvať,“ ozvala sa nakoniec tichým hlasom. „Bola to náhoda.“

Mirakul mlčal. Vasilisa pochopila, že sa odpovede nedočká, mávla krídlami a už sa chystala odletieť, keď ju zrazu dohnal učiteľov hlas:

„Som si istý, že Ťa prehovoril, aby si sledovala vlastného otca. Ale mala si mu to vyhovoriť! Ak mám byť úprimný, Vasilisa, som naozaj sklamaný. Zachovala si sa veľmi hlúpo.“

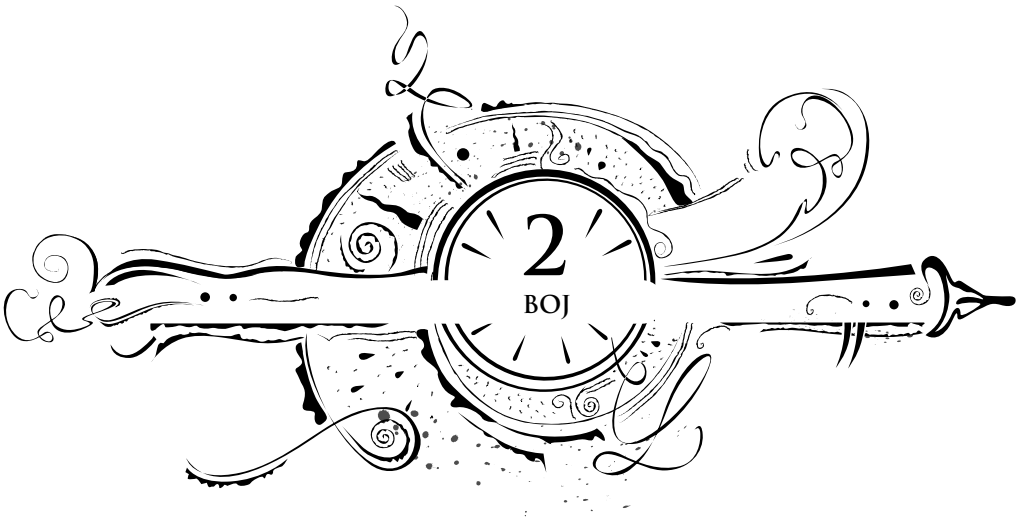
Zo Severnej veže odletela červená od hanby. Nabrala rýchlosť a vzniesla sa vysoko do oblakov, až ju prúd chladného vzduchu ostro bodal do rozpálenej tváre. Len potom sa jej trochu uľavilo.

Po Fešovi akoby sa zľahla zem. Vasilisa ešte chvíľu lietala nad vežami, ale nakoniec sa vrátila do Zelenej izby. Celú noc nemohla zaspať, úporne sa snažila vyznať v tom, čo si vypočula. Až nadránom, keď obloha za oknami zbledla, upadla do driemot. Snívalo sa jej o malom chlapcovi, ktorý napäto hľadá do starého popraskaného zrkadla. Netušila, kto to je – či Feš, či otec, keď bol dieťa, staviteľ alebo dokonca sám Astragor...

Ráno Vasilisu pod zámienkou, že je to pre jej bezpečnosť, odviezli do Čierneho zámku. A tak je teraz tu, skoro bez všetkých priateľov... Feš ani Zachara neodpovedajú na jej listy, zrejme im zakázali s kýmkoľvek si písať, najmä s Vasilisou. S Nikom nebola vôbec v spojení a od Diany jej chodili len stručné správy, že má v Bielom zámku kopu práce, ale, samozrejme, rada by ju prišla navštíviť. Ešteže tu boli aspoň Maar s Búrkou, hoci Maar sa zanedlho chystá odísť na tú expedíciu na Ostalu, o ktorej im toľko hovoril.

A to sa už blížil siedmy júl – Vasilisine narodeniny! Ktovie, či bude oslavovať...

Na druhý deň po rannom vyučovaní s Mendejrou čakalo na Vasilisu prekvapenie – prišiel Norton Ohnev. Zistila to od kloka, ktorý jej oznámil, že do Čierneho zámku zavítali vzácní hostia. Vzápätí dostala do časolistu správu od otca s prosbou, aby sa slávnostne obliekla a zišla do Kozubovej siene.

Zvedavá a vzrušená od napätia si rýchlo obliekla prvé šaty, ktoré jej prišli pod ruku, narýchlo si prečesala vlasy – pani Fiala by jej vzhľad určite neschválila –, za dve minúty zdolala troje schodov a dve chodby a plnou parou sa oprela do ťažkých dubových dverí. Bola taká rozochvená, že ledva stihla zastať pred dlhým, sviatočne prestretým stolom.

V malej skupinke hostí, ktorí si práve sadali za stôl, zbadala aj Mirakula. Pri pohľade na otca v spoločnosti staviteľa ju premkol panický strach v očakávaní neodvratného trestu za prehrešok, ktorého sa s Fešom dopustili.

Nakoniec sa ukázalo, že bola pozvaná na slávnostný obed pri príležitosti príchodu hostí. Búrka tam už našťastie sedela, zrejme násilím oblečená do dlhých bledomodrých a už poriadne pokrčených šiat, v ktorých sa očividne cítila nepohodlne. O chvíľu sa k hostom pridala aj Mendejra, ktorá prišla v sprievode dvoch

vílich chlapcov s rovnako zachmúrenými tvármi. Víla temných myšlienok ich predstavila ako Ivorra a Jagosa, svojich najstarších žiakov. Hneď po nich dorazil starček Fatum, takisto so svojim žiakom, Morom – vysokým, pekným, ale mierne úlisným chlapcom. Jeho plné pery sa každú chvíľu rozplývali v úsmeve, ale malo to odpudzujúci účinok.

Búrka Vasilise pošepkala, že najvyšší časodejovia mávajú zvyčajne jedného alebo dvoch žiakov.

„Asi tak svetu ukazujú,“ dodala s úškrnom, „že ďalšej generácii majú čo odovzdať.“

Pre Vasilisu to nebola nijaká závatná novinka – veď aj Astragor mal húf študentov najrozličnejšieho veku... A pani Mortinová dokonca celú hodinársku školu. Ktovie, či aj Mirakul má nejakých žiakov...

Vasilisa si čoskoro všimla, že všetci hostia na ňu z času na čas vrhajú neskrývane zvedavé pohľady. Starček Fatum ju dokonca – a to bez akejkolvek hanby – skúmal dlho a pozorne. Občas s námahou rozlepil pery do zlovestného, arogantného úsmevu, ktorý odhalil jeho krivé žlté zuby, a povedal niečo svojmu žiakovi, ktorý okamžite uprel oči na Vasilisu. Dievčina sa tak definitívne utvrdila vo svojej nevraživosti k obom. Možno je Fatum Daros skvelý odborník, ale ako človek pôsobí tým najodpudivejším dojmom.

Búrka do situácie vniesla viac svetla: čierna kráľovná na poobedie zvolala dôležitú poradu, ktorá sa má v prvom rade týkať Vasilisy. S najväčšou pravdepodobnosťou bude na pretrase jej časový flér. Teraz tu vládkyňa fúrií nebola, ale sľúbila, že v priebehu niekoľkých hodín dorazí.

Vasilise prebehol mráz po chrbte. Otec predsa hovoril, že jej dar musí zostať v tajnosti, pretože by sa mohli nájsť ľudia, ktorí by chceli jej schopnosti zneužiť... a ešte niečo v tom zmysle. A odrazu pozve toľkých hodinárov! Žeby vedel, že sa ďalej než

k žonglovaniu s číslicami nedostane? Aby zahнала nepríjemné myšlienky, snažila sa sústrediť na rozhovor Mirakula s Fatumom. Tí sa však bavili o nejakom spore, ktorý vyhral staviteľ, a Fatum sa čoraz väčšmi mračil.

Hostia jedli a pili a Ohnev starší mal po celý čas dobrú náladu; v jednom kuse žartoval a podchvíľou reagoval na zákerné poznámky Mendejry, ktorá sa nijako netajila svojou nevraživosťou k nemu. Dokonca súhlasil s jej výzvou, aby s Mirakulom predviedli priateľský okrídlený boj. Búrka pri tej správe div neomdlela od šťastia. Ukázalo sa totiž, že už dávno túži vidieť skutočný boj časodejov.

Po dezerte – smotanovej torte s jahodami, ktorá Vasilisu aj Búrku okamžite rozptýlila od akýchkoľvek chmúrnych myšlienok a obáv – sa všetci hostia pobrali do záhrady. Tým skôr, že čierna kráľovná prostredníctvom hlavnej inerciálnej navigácie poslala správu, že sa zdržala v časovom priechode.

„Kráľovná šla do Čierneho jazera,“ dôverne oznámila Búrka Vasilise. „V jeho vodách je ukrytá sieť časových priechodov do najrozmanitejších kútov sveta.“

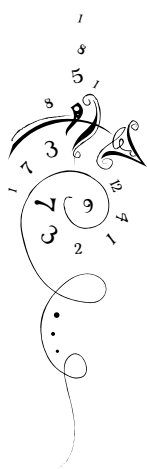
Otec aj staviteľ si medzitým vyzliekli kabáty a zostali len v podkasaných košeliach so širokými rukávmi, úzkych nohavičiach a pre hodinárov nevyhnutných špicatých topánkach.

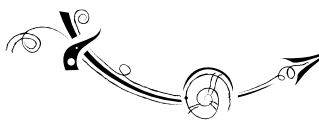
Na Vasilisino prekvapenie sa obaja chopili dlhých časodejníckych striel, podobných strieborným kopijam, aké videla u strážcov na hranici medzi kráľovstvami víl.

„Pozri sa, budú bojovať s naozajstnými dobcami!“ nadchla sa Búrka. „Škoda, že Maar to neuvidí!“

„Tak čo, si pripravený na súboj?“ oduševnene zvolal Mirakul. Napol sa ako struna, zatvoril oči, za chôdze rozťahol krídla granitovej farby a vyletel vysoko do vzduchu.

Ohnev starší predviedol rovnaký postoj, nato vzlietol, ale bez akýchkoľvek krídel, a pevnejšie stisol dobec v ruke.

Všetci diváci ako na povel zaklonili hlavy. Všetcí okrem Vasilisy – tá s vytreštenými očami sledovala telá patriace otcovi a staviteľovi, ktoré zostali stáť na zemi: nehybné a so zatvorenými očami, akoby zastavené v čase. Hore sa na vzdušný súboj chystali ich dvojníci!

„Tvoj otec dokáže urobiť svoje krídla neviditeľnými,“ povedala Búrka s úctou, nevšímajúc si kamarátkin šok. „Predstav si, že môže z ničoho nič zaútočiť, pričom nikto nečaká, že vôbec vzlietne.“

„Áno, áno, zákerný útok je Ohnevova obľúbená stratégia,“ zamyslene zareagovala na jej slová Mendejra. „Nemá zľutovanie ani s najbližšou rodinou.“

Nič viac nepovedala, ale Vasilisa by prisahala, že víla temných myšlienok naráža na súboj čiernej kráľovnej s vlastným synom, po ktorom jej natrvalo zostala jazva.

Dobce v rukách protivníkov sa nečakane rozžiarili oslepujúcim bielym svetlom.

„Bojujeme na život a na smrť!“ zvolal staviteľ s úsmevom.

„Súhlasím!“ zaznela odpoveď.

Vasilisa sa nechápavo zamračila. Čo sú to za žarty?

Búrka si všimla jej nechápavý pohľad a hneď jej začala vysvetľovať:

„Budú sa biť v časovej paralele – v budúcnosti, ktorá sa nikdy nestane. Dobec je zbraň, ktorá vytvára imaginárne herné pole. Fiktívne! Vidíš, ako žiari? Dobce zvyčajne používajú členovia stráže. Keď sa napríklad niekto pokúsi bez povolenia prekročiť hranicu, môžu ho zabiť v imaginárnom poli, len pre výstrahu. A ak to nepomôže, až vtedy použijú skutočné zbrane v skutočnej realite... Vieš, boj s dobcami som ešte nikdy nevidela!“

Ja som o nich dokonca ani nepočula, pomyslela si Vasilisa.

Ale to sa už od kamarátky nakazila zápalom a vzrušením.

Mirakul bol očividne odhodlaný vyhrať a zaútočil ako prvý. Jeho priamy úder bol taký prudký a hrôzostrašný, až si Vasilisa

skoro zakryla oči v strachu, či staviteľov dobec otca skrz-naskrz neprepichne. No Ohnev starší nemal v pláne dať sa trafiť. Jednoducho uskočil nabok a ešte pritom stihol ostrým strely zasiahnuť protivníka do ramena. Mirakula to neodradilo – prudko sa otočil a opäť zaútočil.

Po niekoľkých minútach začal byť boj agresívnejší – výkriky súperov stíchli a z tváří im zmizli úsmevy. Tyče pri prudkom náraze vydávali nepríjemný dunivý zvuk. Ohnev starší ukazoval neuveriteľnú ohybnosť a svižnosť, používal dokonca zopár prvkov z akrobacie, čo sa Vasilise zvlášť páčilo. Mirakul sa pohyboval elegantnejšie, ale v rýchlosti zaostával a nie vždy stíhal odvracať protivníkov výpady.

Po chvíli si Vasilisa všimla, že otec stratil oveľa menej síl než Mirakul. Hoci každú chvíľu odrážal staviteľove údery, sám už takmer neútočil. Architekt bol očividne unavený a začal robiť chyby.

„Tak čo, vzdávaš sa?“ zvolal Ohnev starší a zdvihol dobec ako kopiju.

„Nikdy!“ zreval staviteľ, prudko dychčiac.

Opäť zaútočil, ale nestihol svoj výpad dokončiť, lebo Norton Ohnev sa medzitým rozohnal a vrhol naňho dobec takou silou, až sa sám vo vzduchu pretočil. Staviteľ ho chytil, ale ajhľa – ostrie mu vošlo hlboko do hrude.

Vasilisa s Búrkou jednohlasne vykriekli – prvá od hrôzy a druhá od nadšenia.

„To nebolo čestné!“ nahnevane zakričal skutočný Mirakul, ktorý sa *prebral* na zemi. „Vrhať zbraň je zakáz...“

Nestihol však dokončiť, pretože sa vedľa neho mihol čierny tieň – vládkyňa fúrií práve vyletela do vzduchu.

„Môj nepremožiteľný syn sa ako vždy musí predvádzať... Tak čo, so mnou nechceš súperiť?“ Čierna kráľovná so zrejším potešením chytila dobec, ktorý zostal po Mirakulovom

dvojníkovi, a za sprievodu nadšených výkrikov divákov ho pretočila v ruke.

„Nikdy som nijaký súboj neodmietol,“ galantným tónom odvetil Ohnev starší, „ale...“

„Predsa neodbiješ starenku,“ dobromyseľne povedala čierna kráľovná. „Dopraj mi, aby som si trochu ponatáhovala kosti.“

Vasilisa videla, že otcovi sa druhý súboj nepozdáva, ale napriek tomu zdvihol dobec a ten sa okamžite rozsvietil.

Čierna kráľovná sa na rozdiel od Mirakula s útokom neponáhľala. Točila dobcom blízko pri tele – chvíľu rýchlejšie, potom zase pomalšie – a jeho ostrie opisovalo dômyselné kruhy a osmičky. Ohnev starší čakal na jej útok, pohyboval sa opatrne ako striehnuci dravec a len občas si prehodil zbraň z ruky do ruky, aby ju držal čo najpevnejšie.

Vzdialenosť medzi protivníkmi sa trochu skrátila. Odrazu čierna kráľovná vyletela do výšky, zdvihla dobec vysoko nad hlavu, ale nevrhla sa na súpera s očakávaným útokom – jednoducho ho preskočila a zaútočila od chrbta. Norton Ohnev sa akurát stihol otočiť, takže dobec ho zasiahol do kľúčnej kosti – a jeho dvojník v tej chvíli zmizol.

Čierna kráľovná pristála na zemi za hlasného prevolávania na slávu.

Vasilisa si až vtedy uvedomila, že nikde nevidela jej dvojníčku. S úžasom sa na to spýtala Búrky.

„Áno, naša kráľovná naozaj bojovala,“ s rešpektom jej potvrdila Búrka. „Nikdy za seba neposiela dvojníčku... Vraví sa, že ešte nijaký zápas neprehrala.“

Norton Ohnev medzitým otvoril oči a okamžite venoval matke nahnevaný pohľad, plný svetlozelených iskier.

„Bojovala si bez dvojníčky!“ nesúhlasne poznamenal.

„Zbožňujem súboje s dobcami,“ neskrývala svoju spokojnosť čierna kráľovná. „Dokonca by som povedala, že by sa mali konať

častejšie, najmä medzi staršou generáciou – pre ten skvelý pocit zadosťučinenia... Mám vari všetku radosť prenechať svojej dvojníčke? Nikdy!“

„Čo povieť na tie súboje?“ spýtal sa Mirakul dievčat. „Ak mám byť úprimný, ja veľmi spokojný nie som, bola to hanebná prehra. Ale som rád, že ma mal kto pomstiť.“

„Aaach!“ vydala zo seba Búrka.

„Veľmi to bolelo?“ súcitne sa spýtala Vasilisa.

Mirakul spokojne prikývol: „Akoby nie! Veď v tom je to potešenie – zažiť emócie ako v skutočnom súboji... No pozor, bojovať s dobcami je do osemnástich rokov zakázané!“

Búrka, ktorá netrpezlivo prešľapovala na mieste, v tej chvíli zvädla – určite sa na to práve chystala opýtať.

„Niečo vymyslíme,“ žmurkol na ňu Mirakul. „Zdá sa, že sa tu nejaký čas zdržím.“ Privrel oči, ale zaujatý nejakou myšlienkou viac nepovedal.

Čierna kráľovná osobne požiadala hostí, aby sa zhromaždili v Kozubovej sieni na menšiu poradu. Len čo to dopovedala, oči všetkých sa ako na povel upreli na Vasilisu. Starček Fatum ju obdaril takým zlostným a vyčítavým pohľadom, akoby ho práve oklamala alebo mu v jedinom okamihu zničila celý život.

Ohnev starší pristúpil k dcére a gestom jej naznačil, aby ho nasledovala, z čoho usúdila, že sa blíži nejaká významná chvíľa v jej živote.

A tak to aj bolo. Len čo sa hodinári usadili za stolom, Norton Ohnev sa ujal slova a všetkým povedal o dcérinom časodejníckom dare. Vasilisa zatiaľ stála vedľa neho a hanblivo sa červenala. Na tvárach hostí sa však zračili pochybnosti svedčiace o jedinom: nikto otcovi neveril! Dokonca ani staviteľ. Hoci trpezlivo počúval, čím ďalej príhovor jeho starého priateľa pokračoval, tým viac sa jeho pery krivili do ironického úškrnu.

Ohneva staršieho však reakcie poslucháčov nevyviedli z miery. Pokojným tónom, akoby šlo o niečo bezvýznamné, požiadal dcéru o názornú ukážku. Len čo Vasilisa s dávno natrénovanou ľahkosťou vyvolala číslice a usporiadala ich – zopakujúc sto ráz vyskúšané zadanie – do kruhu okolo seba, Mirakulov výraz sa zmenil: obočie mu vyletelo nahor a jeho ústa sa mimovoľne otvorili. Bolo vidieť, že je v šoku. Rovnaký úžas sa zračil aj na ostatných tvárach a sálou sa šíril zmätený šepot a výkriky.

Vasilisa pre istotu predviedla všetko, čo sa naučila – zoradila číslice do radu, zvinula ich ako stuhu a zoskupila do obrovskej gule. Mirakul sledoval jej počínanie s mimoriadnym záujmom.

Starček Fatum bol prvý, kto to nevydržal. Krivkajúc vyrazil k Vasilise a cestou si hundral popod fúzy niečo ako: *Sú to triky! Všetky tie jeho triky dobre poznáme!* Rýchlo sa dotkol jednej číslice – tá zasyčala a s puknutím zmizla. Po nej zmizli aj ostatné. Prekvapená Vasilisa opäť rýchlo vyvolala časový flér a ovinula ho okolo seba ako trblietavú stuhu. Fatum sa zamračil ešte viac a z nejakého dôvodu obdaril Mirakula zúrivým pohľadom. Potom sa však vrátil na svoje miesto a sadol si vedľa Mora, očividne znepokojeného správaním učiteľa, a do konca zasadania nepovedal ani slovo.

Zato Mirakul sa zaradoval. Aj on pristúpil k Ohnevovcom a potichu sa spýtal:

„Je to vrodený dar alebo... získaný?“

Ohnev starší mu na pol úst odvetil:

„Vrodený, samozrejme. V našej rodine mal podobný dar len jeden človek... Lenže ten okolo seba roztáčal nielen číslice, ale postupne aj celé epochy...“

„Máš pravdu, bol to znamenitý darebák,“ zaškeril sa Mirakul.

„Kto to bol?“ zaujímalo Vasilisu, ale otec aj staviteľ sa tváрили, že jej otázku prepočuli.

„Vieš, prečo sa pýtam?“ vytrvalo pokračoval Mirakul. „Duchovia radi rozdáajú veľké dary, ako sú kamene nálady. A na

výmenu žiadajú to najcennejšie. Si si istý, že si si za ten dar nenarobil dlhy u istého ducha, nášho starého známeho?“

Vasilisa počúvala jeho slová s veľkým prekvapením. Aj napriek zaobalenej narážke sa okamžite dovtípila, že hovoria o Astragorovi, a preto nastražila uši. A čo to staviteľ hovoril o kameňoch nálady? Žeby biela kráľovná dostala svoj dar od veľkého ducha Ostaly? Čoho cenného sa zaň vládkyňa víl bude musieť vzdať? Alebo už vari dávno zaplatila? Nahlas sa však nespýtala, aj tak by jej neodpovedali.

„Áno, som si istý,“ vyhlásil Ohnev starší. „Navyše, vďaka pomerne úspešnej zhode náhod o Vasilisinom časodejníckom dare nevie.“

„Zatiaľ,“ podotkol Mirakul. „Zato o ňom vedia skoro všetci ostatní.“

„Všetci nie,“ prerušil ho Ohnev. „Ona,“ vyslovil so zvláštnym dôrazom, „ešte nič netuší.“

„A čo z toho? Tá zmija sa to tiež čoskoro dozvie.“

„Presne v to dúfam!“

„Ach taaak!“ chápavo zatiahol staviteľ.

Vasilisa, márne sa snažiac uhádnuť, kto je tá zmija, sa v ich rozhovore definitívne stratila... Žeby to bola Jelena?

To sa už staviteľ obrátil čelom k hosťom a nahlas Nortonovi Ohnevovi zagrataloval k odhaleniu takého výnimočného daru v jeho rodine. Vasilise bola pochvala časového architekta príjemná, ale jedna vec ju znepokojila – krátky ostrý pohľad, ktorý po svojom stručnom príhovore uprel na otca. Ani keby ho pred niečím varoval... Nesúviselo to nejako s tým *osudovým okamihom*, keď Vasilisa bude musieť urobiť *veľmi ťažké rozhodnutie*?

Prekvapeniam toho dňa však ešte nebol koniec. Ohnev starší odrazu chytil Mirakula za rameno, vzápätí aj Vasilisu a slávnostne menoval svojho kamaráta za hlavného učiteľa svojej dcéry a ju za jeho jedinú žiačku.

Hostia vyjadrili úctu tichým odmeraným potleskom. Len starček Fatum si čosi pobúrene hundral popod nos, hoci jeho žiak sa za jeho chrbtom usmieval a dokonca na Vasilisu nehorázne drzo žmurkal – buď tak dával najavo svoje rozpoloženie, alebo mal skrátka taký tik.

Zato Vasilisa sa cítila úžasne. Veď bodaj by nie, keď staviteľ súhlasil, že bude jej učiteľom! To znamená, že raz aj z nej môže byť významná časová architektka! Možno nie až *taká* významná, ale určite sa bude snažiť ukázať svoju najlepšiu stránku.

Bohužiaľ, týmto príjemným oznámením sa zasadanie neskončilo. Vasilisa sa musela postaviť na stôl a dookola ukazovať svoj flér. Poslušne plnila všetky želania – jej číslice lietali po celej sále, stáčali sa do špirál alebo kruhov, mizli a na tlesknutie sa opäť objavovali. Čoskoro z toho začala byť nervózna – cítila sa ako cvičená opička, ktorá počas cirkusového predstavenia svedomito predvádza všetky triky.

A vôbec, prečo všetci gratulujú otcovi s Mirakulom, a nie jej? Veď je to jej dar! Sú síce nadšení jej umením ovládať číslice fléru, ale ani jeden z nich nepovedal: *Gratulujem, Vasilisa!* Dokonca ani Mirakul...

Čierna kráľovná si Vasilisinu skleslú náladu všimla ako prvá. Nahlas poďakovala všetkým za to, že prišli, rázne chytila vnučku pod pazuchu a odovzdala ju do rúk Búrke, ktorá unudene stála pri dverách do siene. Tej bolo našťastie úplne fuk, aký dar sa u Vasilisy objavil, a tak vyrazili do ohrady za Meluzínou, aby si spolu zalietali.

